

ARBETARMAKT

Svensk sektion av F5I – Förbundet för Femte Internationalen

Arbetarmakts nyhetsbrev nummer 213 (23/05) - 051211

arbetarmakt.com

Innehåll

- Solidaritet med ungdomarna på Frankrikes gator!
- Inför ESF i Aten
- Låt Abbas stanna!
- Ny Arbetarmakt
- Arbetarpolitik offras för valframgång
- Socialistiskt Forum
- Facklig taktik och strategi

Solidaritet med ungdomarna på Frankrikes gator!

Ett solidaritetsbudskap till ungdomarna i kamp mot rasism, fattigdom, arbetslöshet och polisrepression, och en uppmaning att agera för att försvara deras politiska och sociala rättigheter.

Vi uttrycker vår fulla solidaritet med de ungdomar som deltagit i regelrätta bataljer med den rasistiska polisen i Frankrike under de senaste tre veckorna.

Deras modiga handlingar är ett defensivt svar på inrikesminister Sarkozys hetsiga maningar om att "rensa gatorna från avskummet" i de fattiga franska förorterna. De är ett svar på årtal av rasism och hotelser från polisen mot ungdomar. Handlingarnas ursprung är den fattigdom, ojämlikhet och massarbetslöshet som är verklighet för de bortglömda, fattiga människorna i Frankrikes förorter.

Frankrikes strukturella arbetslöshetstal på 10 procent är inte jämnt fördelat, vare sig socialt eller geografiskt. Bland ungdomar stiger siffran till 25%, och i de nedgångna områdena i Paris och andra storstäders förorter hamnar siffran på mellan 30 och 50 procent. Här sammanfaller dessutom detta faktum med att områdena har blivit bortglömda ghetton för medborgare av arabiskt och afrikanskt ursprung.

De flesta av dem är inte "invandrare" över huvud taget, utan franska medborgare. Deras föräldrar och far- och morföräldrar kom till Frankrike för att arbeta i den ekonomiska expansionen efter kriget. Men långa årtionden av ekonomisk tillbakagång, förlust av arbetstillfällen och en försvagning av den sociala sektorn, lämnade dem, och detta gäller framför allt de unga, i ett tillstånd fransmännen kallar precarité, en osäker tillvaro och ett liv ur hand i mun.

Ungdomar finner det svårt eller omöjligt att hitta arbete och vet av bitter erfarenhet att ett arabiskt eller afrikanskt namn dömer deras ansökan på förhand. De stoppas ständigt av polis, tvingas visa sina identitetshandlingar och utsätts för mängder av rasistiska påhopp under tiden. När de ställts inför en fullskalig polisinvasjon av sina områden, har sådana rasistiska trakasserier drivit ungdomen till en omfattande revolt.

Den borgerliga pressen – detta gäller även den mest liberala – framställer det som tanklöst våld och simpel kriminalitet. Detta är en grov lögn. Om upproret har djupa sociala rötter, så har det ett omedelbart politiskt mål: att protestera mot ord och handlingar som inrikesminister Nicolas Sarkozy, ”den onda ministern”, stått för. Efter att ha antänt präriebranden, talar han nu om att upproret är en skapelse av en islamistisk konspiration, och har lömskt nämnt kopplingar till al-Qaida. Även detta är en lögn.

Som svar på upproret har Chirac deklarerat att det råder undantagstillstånd, genom att använda en lag som inte använts sedan kriget mot Algeriet på 50-talet och som ger lokala polischefer tillstånd att förbjuda demonstrationer eller offentliga möten och döma alla som på något sätt ”hindrar” polisen till hårda straff. Så ser alltså ”Frihet, jämlikhet och broderskap” ut i den franska republik som Chirac kräver att förortsungdomarna ska assimileras i. En bättre paroll för denna republik är snarare Fattigdom, ojämlikhet och rasism.

Självklart är det så att somliga handlingar under ett uppror är dåligt genomtänkta och kontraproduktiva. Men verkliga revolutionärer svarar inte på detta genom att leverera nedlåtande moralkakor från åskådarbänken. Än mindre är det ett revolutionärt svar att uppmana till återupprättande av lag och ordning, som om ”ordningsmakten” skulle vara lösningen, och inte själva problemet. Om arbetarrörelsen uppmuntrade ungdomarna i banlieus (förorterna) att agera kollektivt – i demonstrationer, strejker och gatublockader – då skulle handlingar betyda mer än tusen ord. Facken och vänsterrörelsen borde organisera massiva demonstrationer mot undantagstillståndet och trotsa det.

Demonstrationerna borde inte hållas i de borgerliga stadskärnorna utan i själva förorterna. Endast detta kan övertyga ungdomarna om att de verkligen kan integreras – men inte i den kapitalistiska republiken, utan i en arbetarrörelse som kämpar för ett slut på rasismen och på det kapitalistiska system som skapar denna rasism.

Ungdomen måste uppmanas att organisera sig, formulera sina egna krav att kämpa för och bygga protester som hävdar deras rätt att samlas och demonstrera.

- Vi säger – kasta ut snuten ur områdena och håll dem ute.
- Vi säger – ”självförsvar är inget brott”. Organisera försvar av förorterna, försvara de äldre och de mest sårbara från polisen. Uppmana vänstern och fackföreningarna att hjälpa till.
- Vi säger – hävda rätten att demonstrera och trotsa utgångsförbudet.
- Vi säger – kräv att polisen omedelbart drar sig tillbaka från områdena, att Sarkozy genast avgår och att alla anklagelser mot de hundratals människor som gripits under upproret omedelbart läggs ned.
- Vi säger – bind samman den sociala kampen mot privatisering, dåligt boende och arbetslöshet med frågan om rasism och förtryck av ungdomen.
- Vi säger – kämpa för att alla resurser som behövs för att förbättra förorterna ställs till förfogande, och för att ungdomar och arbetslösa anställs för att under invånarnas egna demokratiska kontroll planera hur resurserna ska användas.
- Vi säger – kräv också ett massivt program för offentliga jobb och ett stopp för angreppen mot åttatimmarsdagen, så att arbetstiden kan reduceras utan lönesänkningar för att omfatta alla arbetslösa. ”Men var finns det pengar till det?”
- Vi säger – låt de rika betala! Om de ”inte kan”, förklara då hela deras system – kapitalismen – bankrutt. En arbetarrevolution behövs för att förpassa den borgerliga republiken med sina flics (snutar) och sina paramilitära CRS-styrkor till historiens sophög. Hela det statliga maskineriet med sin repression måste krossas och ersättas med en arbetarmilis och en arbetarrepublik.
- Vi säger – ungdomar över hela Europa måste deklarera sin solidaritet med sina franska kamrater. Demonstrera utanför franska ambassader. De franska ungdomarnas kamp, och den kamp italienska

universitetsstudenter och elever för, visar behovet av massomfattande ungdomsorganisationer i alla länder, förenade i en ny, re-revolutionär ungdomsinternational.

- Vi säger – ungdomar måste förenas över alla gränser! Bygg antikapitalistiska, revolutionära ungdomsrörelser i alla länder som en del av en ny, revolutionär ungdomsinternational. Tillsammans med arbetarklassens och de förtrycktas massor kan vi tvinga ner kapitalismen, detta barbariska system, på knä.

Revolution, internationella rådet

Inför ESF i Aten

Omkring 180 delegater samlades i Florens den 12–13 september för att diskutera ”Stadgan för ett annat Europa”. Mötet utgjorde ett försök att utarbeta en deklaration med principer ”för ett annat Europa”.

Det första försöket, den europeiska petitionen, kom från en konferens i Paris den 13–14 augusti, vars centrala idé är att få över en miljon underskrifter på petitionen. De franska organisatorerna med Elizabeth Gauthier från franska kommunistpartiet (PCF) och Michel Rousseau från LCR ser den som ett alternativ till EU-konstitutionen och Lissabonagendan.

Vare sig mötet i Paris eller Florens är officiellt en del av Europas Sociala Forum (ESF), men deltagarna var i hög grad desamma, med ett anmärkningsvärt undantag – Internationella Socialistiska Tendensen (IST) och dess största sektion, brittiska Socialist Workers Party (SWP). Diskutera program? Vi håller inte på med sådant?

De senaste förberedelsemötena – Aten i februari, Prag i maj och Istanbul i september och nästa som kommer att äga rum i Wien i januari – ska bevaka och uppdatera de beslut om aktioner som antogs vid ESF genom den halvt dolda församlingen för sociala rörelser. Men de kör oftast fast i organisatoriska konflikter och trista diskussioner om ”metodologi” och diskuterar sällan aktioner. Inte heller har de här mötena gjort några framsteg i att definiera vad ESF står för, trots att ESF i London 2004 bestämde att detta är en avgörande fråga. För att tillfredsställa detta skriande behov har ”fransmännen” och ”italienarna”, som bildar tämligen homogena block, lanserat sina motsatta projekt: petition och stadga.

Stadgan för ett annat Europa är italienarnas projekt. Även om det fanns en betydande delegation från Frankrike och ett mindre antal från Tyskland, Österrike, Ungern, Rumänien och även Ryssland, var den stora majoriteten av delegaterna från italienska partier och fackföreningar: Rifondazione Comunista (värdar), Demokratiska Socialister och Arci, de italienska sociala forumen, den största landsorganisationen CGIL och de mer radikala facken COBAS och SinCobas.

Många av de utländska delegaterna representerade poststalinistiska partier som nu förenats i det europeiska vänsterpartiet (EVP), som hade sin första kongress i Aten den 29–30 oktober. De ”fyra stora” i EVP är Rifondazione Comunista i Italien, franska kommunistpartiet (PCF), Linkspartei i Tyskland och det grekiska Synaspismos.

Diskussionen fördes inom sju olika områden. Processen kommer sedan att fortsätta vid mötet i Wien och inför ESF i Aten. Där kommer församlingar att hållas för de sju områdena. Sedan kommer en stor allmän församling att ombes godkänna ”Stadgan från Aten för ett annat Europa”.

Initiativet till att utarbeta någon form av programmatiskt alternativ för de ”sociala rörelserna” i motsättning till nyliberalismen kom från ett möte med intellektuella, aktivister och fackliga aktivister under Världssocialt Forum som publicerade ett kort manifest som de kallade för ”Konsensus från Porto Alegre”. Den extrema moderationen däri kunde dock inte engagera aktivisterna i Porto Alegre. De drogs mycket mer till Hugo Chavez vänsterpopulistiska retorik. Chavez har uppmanat till ett mer uttryckligt antiimperialistiskt och till och med socialistiskt initiativ vid WSF-Americas som ska hållas i Caracas i slutet av januari.

Att Rifondazione och PCF har lanserat dessa projekt, vittnar om deras insikt att många socialdemokratiska arbetares missnöje, som orsakas av "deras partiers" nyliberala angrepp (Jospin, Schröder, Lula, Blair), öppnar ett politiskt utrymme som de poststalinistiska partierna vill dra fördel av. Deras ambition delas av "trotskisterna" i Fjärde Internationalen och IST.

Stadgan för ett annat Europa kommer, oavsett sin slutliga form, att bli ett mycket försiktigt, reformistiskt dokument, dolt i ett moln av universella rättigheter och postmodern svada. Det kommer inte att vara antikapitalistiskt, eller uttryckligt socialistiskt. Det kommer inte att nämna arbetarklassen som protagonisten för samhällsomvandling, utan förlita sig på valsegrar för delar av den europeiska vänstern, i allians med "ångerfulla" nyliberaler som Olivalliansens Romano Prodi eller Laurent Fabius i det franska socialistpartiets vänsterflygel. I Florens förblev valstrategin underförstådd.

Församlingen mötte varje revolutionär idé med tystnad. Debatten kännetecknades av en dimma av postmodern utopism, som då och då bröts av förslag om att reformera eller också ge stöd till den ena eller andra existerande institutionen (FN, Internationella domstolen). Om förslagen till reformer kritiserades, var det i allmänhet utifrån ståndpunkten att sådana åtgärder skulle kunna avleda från våra drömmars vackert ideala Europa.

Många debatter ägde rum mellan de som argumenterar för ett reformerat EU och andra som argumenterar för ett ospecificerat "alternativt Europa" från Cap Finisterre till Ural. De senare hade sannolikt en liten övervikt, även om det är svårt att säga eftersom resolutioner, tillägg och röster aldrig registrerades. De som utformar slutdokumentet kommer, mot alla arbetardemokratins normer, att fritt kunna välja och vraka, acceptera eller förkasta i denna blandning av idéer.

Det här kan leda till "konstruktionen" av Europas första postmoderna politiska manifest som för betydelsen av arbetarklassens identitet åt sidan och som vägrar kämpa för målet med ett klasslöst samhälle – och som därmed tillhandahåller kamouflage från vänster för en process som kan leda till skapandet av nya folkfrontsallianser mellan vänstern och borgarna.

Steg har redan tagits i den riktningen. Rifondazione röstade på sin senaste kongress för att ge stöd till en ny koalitionsregering (Ulivo). I Tyskland talar Oscar Lafontaine i Linkspartei om "drömlaget" – en röd-röd regering med SPD. I Frankrike har de stora sprickorna i socialistpartiet sedan folkomröstningen om EU:s konstitution lett till tal om en ny vänster som sträcker sig från återgrundade socialister, PCF och till LCR.

Kan koalitioner erbjuda ett alternativ? Svaret är naturligtvis nej.

Det är bråttom med att kämpa för en mer radikal inställning. De senaste månaderna har vi upplevt flera generalstrejker (två enbart i Belgien), ungdomarnas massuppror i de franska förorterna och en fortsatt nyliberal politik.

Ändå godkände mötet i Florens en i hög grad otillräcklig deklaration om de franska upploppen, som inte solidariserar sig med ungdomarna eller uppmanar till massaktioner för att försvara dem mot den franska staten. ESF-ledningen har envist undvikit att ens kalla till en aktionsdag i hela Europa mot nedskärningarna.

ESF behöver komma överens om ett radikalt program för massaktioner som kan besegra de nyliberala reformerna över hela Europa, samla arbetarna kring krav på att utvidga välfärden, förstatliga industrin under arbetarkontroll och kämpa för en revolution mot borgarnas Europa för att upprätta arbetarnas socialistiska Europa. Det kommer att vara syftet med den revolutionära stadga för ett annat Europa som Förbundet för Femte Internationalen kommer att föreslå vid ESF i Aten.

FifthInternational.org Global Newswire

Låt Abbas stanna!

Abas Afsham, iransk arbetare och aktivist, har suttit nära 12 år i fängelse för sitt engagemang, med

tortyr både under shahens diktatur och den nuvarande islamistiska diktaturen. Han frigavs mot löfte att aldrig mer arbeta politiskt, men så fort han såg en möjlighet började han åter organisera sig för arbetarnas frihet och rättigheter. När säkerhetsstyrkorna var honom på spåret gick han under jorden, lämnade landet och hamnade till slut i Sverige. Trots att Abas flera gånger suttit i fängelse för sitt engagemang, trots att han brutit sitt framtvingade löfte till förtryckarna att aldrig organisera sig mer, och trots att den iranska diktaturen håller en stor mängd politiska fångar under svåra förhållanden, vill inte svenska myndigheter låta honom stanna här.

Arbetarmakt anser att alla som har kämpat för det arbetande folkets rätt och frihet ska erbjudas en självklar fristad i Sverige när de inte längre ser någon möjlighet att fortsätta sin kamp på hemmaplan. Låt Abas stanna! Arbetarmakts arbetsutskott

Ny Arbetarmakt

Nummer 2 av den återupptagna utgivningen av Arbetarmakt som papperstidning finns sedan några veckor att beställa från arbetarmakt@arbetarmakt.com. Numret innehåller artiklar om Connex avskedande av Per Johansson, Sverigedemokraterna inför valet nästa år, Feministiskt initiativ, orsakerna till homofobi, Clara Zetkin, ESF i Aten, recension av ny bok om Mao Zedong, Afghanistan, trotskistiska motståndskämpar i Tyskland under andra världskriget samt kriget i Irak.

Arbetarpolitik offras för valframgång

Engelska Respect höll sin andra kongress 19–20 november. Antalet delegater var färre än när Respect grundades. Alan Thornett, medlem i styrelsen och Fjärde Internationalen, påpekade att partiet inte vuxit sedan George Galloway valdes in i parlamentet i juni.

Socialist Workers Party (SWP) och Galloway hade ett avgörande inflytande på grundandet av Respect. Deras svar på problemet är att ha ännu mindre socialistisk politik och alltfler eftergifter till liberalismen och medelklassen, speciellt dess muslimska representanter.

Inte en enda av de 45 resolutioner som diskuterades nämnde arbetarklassen och bara en av dem, om pensionerna, nämnde fackföreningarna. Den enda resolution som lades fram om ekonomin krävde "en undersökande diskussion om västerländska och islamska inställningar till ekonomisk politik". Medan man krävde förstatligande av service som transporter och hälsovård, låg de tydligt inom ramen för det muslimska begreppet dawa, snarare än expropriering av bourgeoisien och demokratisk socialistisk planering.

Ironiskt nog röstades den enda motionen som nämnde socialism ned. Den krävde större demokratisk kontroll över ledningen. Det måste ha varit svårt för gästerna från Scottish Socialist Party, franska LCR och tyska Linkspartei – eller vem som helst – att tro att de befann sig på en konferens med ett vänsterparti.

SWP:s och Galloways sväng åt höger begränsades i viss mån av dem själva. Styrelsens viktigaste resolution om medborgerliga fri- och rättigheter fick korrigeras av styrelsen själv. Hänvisningarna till "våra förfäders offer under andra världskriget", "människornas gemenskap och broderskap" och "den harmoni och mångfald som är Storbritannien" togs bort i sista stund. Den här typen av liberalt dravel verkar emellertid ligga nära till hands för dessa "socialister".

De enda omstridda resolutionerna var de om ämnen som skulle kunna besvara Respects enda parlamentsledamot. Motstånd mot regeringens föreslagna lagar om eggande till religiöst hat (dvs. lagar om blasfemi som förnyas och utvidgas till att även täcka islam) och mot kontroll av invandring avslogs båda med stor majoritet.

På den andra punkten fick medlemmar i SWP släpa sig fram till mikrofonen för att förklara varför de motsatte sig en politik som SWP stöder. Men de uppenbarade bara sin egen opportunism när en delegat sade att hon inte ville stöta bort vita arbetare genom att kämpa för en politik som de flesta

inte skulle hålla med om, eftersom ”Respect, till skillnad från SWP, ska bli ett massparti”.

Det verkliga syftet med konferensen var att skydda Respects kändisledare från kritik och dem själva från kontroll. En alldeles perfekt motion och debatt som fördömde den förrädiska uppgörelse om pensionerna som offentligfackets ledare godkänt passerade utan att någon nämnde det faktum att Mark Serwotka, medlem i Respect, är en av dem!

Den nationelle sekreteraren och medlemmen i SWP:s centralkommitté John Rees sammanfattade förhållandet mellan ledarna och medlemmarna med en sällsynt demagogi:

”Det som George Galloway sade i underhuset efter den 7 juli: det var politiskt ledarskap. Resolutioner och strukturer är viktiga, men man kan inte skriva ner i en resolution det slags ledarskap som kommer att bygga Respect och få oss valda. Om ni vill ha en nationell sekreterare eller en parlamentsledamot som sitter bakom ett skrivbord och svarar på epost, då får ni skaffa er en annan.”

Ansvarighet och initiativ ställs mot varandra. Om du vill ha det ena, kan du inte få det andra. Lämpligt nog höll en tam konferens med.

I botten av detta ligger tron att principer kan dumpas, som fetischer, för att gripa ett påstått gyllene tillfälle, för att åstadkomma ett genombrott i valen. Eftergifter för den muslimska medelklassen kommer emellertid att minska och förhindra vinnandet av radikala muslimska ungdomar, inklusive unga kvinnor, liksom fackföreningarna.

Järnvägsfacket RMT har kallat till en konferens i januari för delegater från fack, politiska organisationer och kampanjgrupper för att diskutera den kris som drabbat arbetarklassens politiska representation. Respect borde delta och driva stöd till konferensen i de fack där de har ledande medlemmar. Konferensen kan bli inledningen till en seriös debatt om programmet, strukturen och målen för ett massparti för arbetarklassen, som är baserat på fackföreningarna. Den skulle kunna fortsätta den kampanj som avstannade i och med Socialist Alliances död för att bryta labourpartiets monopol över fackföreningarna och vinna dem för ett socialistiskt alternativ.

I den debatten kommer Workers Power att starkt argumentera för ett revolutionärt program. Den verkliga makten, kommer vi att säga, ligger inte i parlamentet; vi måste mobilisera arbetarklassen och de radikaliserade fattiga för att upprätta sin egen makt, baserad på demokratiska aktionsråd. Vi kommer att varna för att kapitalisterna inte kommer att ge upp sin makt och rikedom utan strid; en revolution kommer att behövas för att erövra bankerna och fabrikerna. Den imperialistiska kapitalismen är ett internationellt system; vårt motstånd måste därför vara internationalistiskt. Vi kommer att kämpa för att det nya partiet ska söka allierade utomlands och upprätta en ny, femte international.

Vi kommer sannolikt att vara i minoritet till att börja med. Många arbetare, som nu vill ha ett nytt parti, tror att omfattande sociala reformer och förstatligande steg för steg, kommer att leda till ett socialistiskt Storbritannien. Många revolutionärer kommer tyvärr att vägra argumentera för ett revolutionärt program, eftersom de tror att arbetare är reformister och att enbart en långsiktig utveckling kan förändra detta.

Om de befinner sig i minoritet, bör revolutionärer inte lämna bara av den orsaken. Men inte heller bör Respect avlägsna sig från uppgiften att bygga ett sådant massparti bara för att man har en parlamentsledamot, en generalsekreterare och några få fickor av masstöd. Vi har en historisk möjlighet att vinna arbetarklassens huvudorganisationer från labourpartiet, ett prokapitalistiskt parti som har misslett det antikapitalistiska motståndet under hundra år. FifthInternational.org Global Newswire

Socialistiskt Forum

Under helgen den 19–20 november samlades mer än tusen socialister, gammal som ung, i ABF-

huset i Stockholm för att debattera, umgås och lyssna på föredrag. Den mängd möten och seminarier som fanns att välja på var överväldigande.

Arbetarmakt och ungdomsgruppen Revolution ordnade egna möten, sålde socialistisk litteratur och deltog i debatten på flera möten.

Revolution höll ett möte under rubriken ”Den irakiska motståndskampen fortsätter – vad säger vänstern?”. Ett 20-tal deltagare lyssnade till Gunnar Westins inledning och deltog i diskussionen.

Gülay Ünüvar inledde Arbetarmakts möte om de europeiska protesterna mot olika toppmöten och Europas Sociala Forum under de senaste 7–8 åren inför ett 20-tal åhörare. Diskussionen blev livlig och avslutades med en kort motivering av varför socialister bör boka in en resa till nästa ESF i Aten 2006.

Både Revo och Arbetarmakt hade bokbord, där det sammanlagt såldes material för 1 700 kr. Dessutom hade vi en uppskattad utställning med ett stort antal fotografier från 14 olika alleuropeiska protester där vi deltagit tillsammans med våra kamrater i andra europeiska länder.

Några av de möten vi besökte under forumet är värda en kommentar.

Rolf Bergkvists möte om vad som pågår i Venezuela var kunnigt och entusiastiskt. Men i likhet med flera andra möten där Venezuela diskuterades, dominerades perspektivet av en inte helt men tämligen okritisk inställning till ”El presidente” Chávez. Chávez framstår alltmer som våra dagars ersättning för 1960- och 70-talets radikala hjältar i tredje världen. I honom förkroppsligar stora delar av vänstern sina förhoppningar om en radikal vändning i världspolitiken.

Men Chávez har, trots tal om socialism vid högtidliga tillfällen, ännu inte brutit med kapitalismen. Han fortsätter att manövrera mellan Kuba och den antikapitalistiska rörelsens radikala flygel och borgerliga regimer som Lulas i Brasilien och Kirschners i Argentina.

Ett annat intressant möte anordnades av fackklubben på Cerealia Bread i Hägersten med Frances Tuuloskorpi i spetsen. Ämnet var den budkavle mot visstidsanställningar (”Visstidsupproret” – visstidsupproret@bredband.net) som fackklubben startat.

Socialistiska Partiets Peter Widén inledde ett möte om Bolivias historia och kampen idag. SP:s linje i förhållande till vad som händer i Bolivia är i vanlig ordning att man förlitar sig på att den revolutionära processen skall leda till revolution mer eller mindre av sig själv. För SP betyder det att man enbart behöver ge sitt stöd till en sådan som Evo Morales, som kandiderar för partiet Rörelsen för Socialism (MAS) i det kommande presidentvalet.

Flera kamrater från Arbetarmakt deltog i debatten och framhöll att Morales spelat och fortsätter att spela en tillbakahållande och direkt avmobiliserande roll. Under kriget om gasen 2003 uppmanade Morales exempelvis öppet rörelsen att gå hem till förmån för en kompromiss med borgarklassen. Det finns en stor fara i att sätta sina förhoppningar till Morales pragmatiska reformism. Istället behövs ett revolutionärt alternativ.

Vi var inte heller ensamma om att kritisera Widén för detta, en latinamerikansk man lyfte också fram en liknande kritisk fråga. Widén svarade på vårt inlägg och försökte retoriskt med undanmanövrer få det till att en kritik mot Morales skulle isolera revolutionärer från massrörelsen, där Morales har stort stöd. Men kritik av Morales måste inte betyda att revolutionärer isolerar sig från hans potentiella väljare.

Facklig taktik och strategi

De möten som hölls under Socialistiskt Forum av Seko:s klubb 119, tågförarna i Stockholms tunnelbana, och fackklubben vid Cerealia Bread aktualiserade en viktig fråga för vänsterns fackliga arbete.

Den fackliga vänsterns mest stridbara och kända företrädare har en mycket oklar uppfattning om

hur facklig och politisk kamp hänger samman. Fackliga företrädare som tillhör vänstern uppfattar det antingen som meningslöst att ställa krav på socialdemokratin och Vänsterpartiet, eller också att det bara är något som angår medlemmar i s eller v. Förvirringen understöds och förvärras genom att olika grupper i vänstern till vänster om v har en inkonsekvent uppfattning.

Rättvisepartiet Socialisterna (RS) har sedan några år hävdade att både s och v helt upphört att vara arbetarpartier. Därmed behöver socialister bara fördöma och avslöja dem. Socialistiska Partiet (SP) har inte heller något till övers för ett aktivt förhållningssätt till s och v. I praktiken präglas deras fackliga politik av ett pendlande mellan ett rent fackligt, närmast syndikalistiskt perspektiv och kapitulation inför alla reformister som då och då höjer rösten och låter mer radikala än de i verkligheten är.

Problemets kärna undviker man inte genom att sticka huvudet i den lokala fackliga kampens sand och låtsas att politiken inte hör hemma i facket. Det faktum att den överväldigande majoriteten av arbetarklassen betraktar s och v som sina politiska företrädare måste tas som utgångspunkt för revolutionärers arbete facken. SAP och Vänsterpartiet för en borgerlig politik men är helt beroende av stödet från sina arbetarväljare.

Denna relation mellan arbetarklassens majoritet och arbetarrörelsens politiska representanter gör det möjligt för socialister att konfrontera de krav som uppkommer i den fackliga kampen med det faktum att de ledare som lever på arbetarnas röster och pengar inte är beredda att konsekvent företräda sina väljare. Det räcker inte att fördöma s- och v-ledningarna. De måste konfronteras med krav på – i de nu aktuella fallen – att göra slut på visstidsanställningarnas elände, återföra kollektivtrafiken i Stockholm till offentlig regi, se till att Per Johansson återanställs och alla andra aktuella krav. Varför ska vi rösta på dem och göda dem, om de inte lyfter ett finger för oss?

Per-Olof Mattsson